

Le dialogue social européen et les ambivalences de l'Europe sociale « triple A »/ Christophe Degryse
// *Rev. IRES.* - 2018, nr 3 ; 2019, nr 1, s. 65-84, rys. bibliogr. summ.

Europejski dialog społeczny i ambiwalencje potrójnej Europy socjalnej.

Po okresie, w którym europejscy partnerzy społeczni zostali wezwani do wniesienia, poprzez negocjacje zbiorowe swojego wkładu w budowę europejskiego wymiaru społecznego, dzisiejsze, czasem nieoczekiwane zmiany, utrudniają rozwój europejskiego dialogu społecznego. Poziom międzybranżowy jest osłabiony przez zamieszanie co do celu dialogu społecznego i jego instrumentów: forum dyskusyjnego w celu omówienia reform strukturalnych rynków pracy (według pracodawców) lub miejsca rokowań zbiorowych w celu stworzenia standardów poprawy warunków życia i pracy (według związków zawodowych i ... traktatów). Na szczelbu międzybranżowym, europejski dialog społeczny nie spełnia pokładanych w nim nadziei. Po konferencji wysokiego szczebla zorganizowanej przez Komisję Europejską zatytułowanej „Nowy impuls dla dialogu społecznego” i formalnym zobowiązaniu do ożywienia dialogu społecznego, odmowa pracodawców do prowadzenia ważnych negocjacji kwestionuje to zobowiązanie. Szczebel międzybranżowy wydaje się osłabiony przez zamieszanie związane z samym celem dialogu społecznego i instrumentami mającymi do niego doprowadzić. Na szczelbu sektorowym dynamika partnerów społecznych wydawała się osiągnąć odpowiednie tempo działania, choć mniej dynamiczne niż w latach 2004-2007. Jednak obserwuje się paradoks: choć w niektórych obszarach partnerzy społeczni starają się wzmocnić wymiar wzajemnych zobowiązań ich dialogu społecznego, według autora obecnie sama Komisja Europejska i niektóre państwa członkowskie utrudniają owocny dialog w imieniu czy pod pretekstem „ostrych i skutecznych” regulacji. W ten sposób, utrzymujący się impas w sektorowych porozumieniach w sprawie dialogu społecznego przyczynia się do niszczenia deklarowanego potrójnego celu społecznego.